

388. Jeesus sanoo... Tuokaa Minulle Alhaisuutenne

TUOKAA MINULLE ALHAISUUTENNE

Jeesuksen sanoja Sisar Clarelle, 11. Syyskuuta, 2016.

(Clare) Kuinka armollinen on Meidän Herramme Jeesus, Sydänasukkaat. Hän ei säästele mitään, tuodakseen Hänen Morsiamensa kutsumuksensa täyteyteen. Hän on totuudellinen, kuitenkin hellä, kaikilla Hänen tavoillaan, jotka ovat täydellisiä.

Tänään vastaanotin hyvin erityisen armon, kun tulin rukoilemaan. Aloin nähdä itseni sellaisena, kuin minä todella olen: kauhean köyhänä Herran edessä, vajaa jokaisessa armossa ja hyveessä. Se oli murskaava kokemus, kuitenkin niin suloinen – koska tunsin, että minulle annettiin armo nähdä itseni sellaisena, kuin minä todella olen: sydäntä raastavassa köyhyydessä. Se sattui minun olemukseni ytimeen kaikin tavoin.

En pystynyt tekemään muuta kuin itkemään Herran edessä, koska Hän on puhdasta kunniaa. Niin suurenmoinen ja yli ihmisen kuvittelukyvyyn ja tunnen itseni niin pieneksi surkeudessaani. En vain voinut lopettaa itkemistä. Minun täytyi vain kysyä, 'Kuinka ihmeessä Sinä voit rakastaa minua sillä tavoin kuin Sinä rakastat? Kuinka minä voin mahdollisesti lähestyä Sinua millään muulla tavalla kuin polvillani? Ja kuinka minä tohdin katsoa Sinua?'

Ja kuitenkin minä ymmärsin, jopa ajatellessani sitä. Kun Jeesus tuli Maapallolle, Hän käveli ihmisen kanssa ihmisenä ja Hän oli tekemisissä ihmisten kanssa kuin normaali henkilö. Tämä armo olla kykenevä näkemään Hänet ja puhua Hänen kanssaan, on toinen puoli Hänen Jumalallisuuttaan, syy, miksi Hän tuli Maapallolle. Kutsu puhtaaseen läheisyyteen, kutsu tulla Hänen kaltaiseksi, nöyräsydämiseksi. Kuinka me voimme tulla Hänen kaltaisiksi, jos me emme koe Hänen inhimillistä puoltaan?

Jotkut ihmiset pitävät jumalanpilkkana olla Hänen läsnäolossaan Hänen Morsiamenaan. Mutta tässä ei koskaan ole ollut kyse siitä, että me olisimme arvollisia. Pikemminkin, kaikessa on kyse Hänen rakkaudesta, mikä kaipaa seuraa Hänen luomakunnastaan. Minä en voi koskaan päästä tarpeeksi lähelle Sinua, Herra, ellen minä elä Sinun Sydämessäsi!

Jeesus aloitti... "Se on koko idea... olla kävelevä 'Minä'. Kuitenkin yhä pieni 'sinä'."

(Clare) Oi, Jeesus, kuinka minä ikinä voin lähestyä Sinua? Olen niin alhainen olento.

Hän vastasi... "Minä en tiedä, mutta olen iloinen, että lähestyt. Ehkä siksi, että tiedät, kuinka paljon Minä rakastan ja tarvitsen sinua, Clare. Minä tarvitsen sinun kiintymystäsi, sinun ylistystäsi, sinun seuraasi. Köyhä kun olet, se on lohtu Minulle. Sinä saatat olla vain pikkuriikkinen pisara valtameressä, mutta sinä olet Minun pisarani. Ja Minä kaipaisin sinua, jos et tulisi Minun luokseni, vaikka näetkin itsesi niin selvästi."

"Silti, jopa kuten kuningas salli Esterin lähestyä – Minä olen niin rakastunut sinuun köyhyydessäsi, sinun puutteeseesi ja pienuuteesi. Minä en voi pysyä poissa ja Minä jopa kaipaan aikaa, jota me vietämme yhdessä."

(Clare) Oi, Jeesus, oletko Sinä tämä? (Se varmasti tuntui ja kuulosti Häneltä.) Mutta se oli niin suloista, että sitä oli vaikea uskoa.

Hän tuli näkyväksi sillä hetkellä.

(Jeesus) ”Mitä mieltä olet...?” Kyynelpisara vieri Hänen poskeaan alas... ”Älä loukkaa Minua epäuskollasi. Minä tiedän, kuinka näet itsesi ja se on hyvä; se on todella paikkansapitävää. Mutta sillä ei ole Minulle merkitystä, Clare. Kaikki, millä on merkitystä Minulle, on että sinä haluat olla Minun aivan yhtä paljon kuin Minä haluan olla sinun.”

”Kumman sinä luulet olevan rikkaampi: kuningattaren kaikessa loistossaan? Vai pienen Tuhkimon, joka itkee apuun Armoa tuhkan seasta? Tunnistaen ehdottoman hyveiden ominaisuuksiesi puutteesi pätevöittävät sinut Minun kaikkein hellimmille kiintymyksen osoituksilleni ja kohottaen sinut asianmukaiseen Minun Morsiameni kokoon, koska Minä tiedän, että sinä et tule olettamaan.”

”Tämä on se, mistä Minä todella haluan keskustella kaikkien Minun Sydänasukkaitteni kanssa tänä iltana. Muuten, jos ette tiedä, mikä Sydänasukas on, hän on sellainen, jonka ilo on elää ja hengittää Minun Sydämessäni, ottaen kiinni Minun ajatuksiani, tunteitani ja mielihalujani. Siinä kaikki, mitä hän on.”

”Minä olen yrittänyt kovasti viimeisen kahden vuoden ajan tehdä erittäin, erittäin selväksi, että Minä rakastan pienuutta. Minä rakastan salassa olemista. Minä rakastan niitä, jotka kaipaavat Minun seuraani, yli kenenkään muun tässä maailmassa. Minä rakastan ryysyistä naista, köyhää ja alhaista putkimiestä, puuseppää, kadunlakaisijaa, paimenta... Mitä Minä voin sanoa vakuuttaakseni sinut?”

”Te ette voi ansaita Minun kiintymyksiäni. Se on Kuka Minä Olen. Ja Minä katson teistä jokaista suurimmalla hellyydellä. Minä ilahdun erityisesti niistä sieluista, jotka ovat pieniä omissa silmissään. Enkö Minä elänyt sen esimerkin edessänne? Minä olisin voinut ylösnousta aivan heidän silmiensä edessä, jopa kutsuen legioonittain ja legioonittain enkeleitä seuraamaan Minua, kun vapautin Itseni Ristiltä kunniasa.”

”Mutta ei, Minä valitsin sen sijaan kuolla häpeällisen kuoleman kahden varkaan välissä, että pelkät ihmiset ottaisivat Minut alas, pesisivät, voitelisivat ja laittaisivat hautaan. Oi, mitä sydäntä raastavaa lopullisuutta he tunsivat, kun kivi vieritettiin paikalleen!”

”Maapallon historian pimein hetki, kun kaikki ihmiskunnan toivo oli mennyt, oli pois pyyhkäisty, sinetöity synkkään hautaan, kylmän kiven taakse. Ei mitään merkittävää, vain kylmä ja karu kivi, sammuttaen maailman Valon.”

”Ne, joilla ei ollut uskoa, eivät ymmärtäneet, että Minä nousisin uudelleen. Pikemminkin he vaipuivat epätoivoon, että heidän toivonsa Messiaasta oli turhaa, että todella, jos joku koskaan olisi Messias, se olisin Minä. Mutta nyt Minä olin ’kuollut’ ja mitä jäi jäljelle? Shokki, tyrmistys, hämmennys, tuska, toivottomuus.”

”Siispä, näethän, nämä miehet eivät olleet yhtään erilaisempia kuin sinäkään, Clare, tai kukaan muista Sydänasukkaista. Heillä kaikilla oli epäilynsä, pelkonsa, hämmennyksensä, joita heille ehdottivat valehtelevat demonit. He kaikki jäivät vajaiksi täydellisestä uskosta, täydellisestä lojaaliudesta, täydellisyydestä, kuten Minä elin sen. Kuitenkin he silti tarroutuivat toivoon, että ehkä, se mitä Minä kerroin heille voisi olla totta, uskomatonta kun se oli.”

”Minä en etsi niitä, jotka ovat päteviä omissa silmissään. Minä etsin niitä, jotka tietävät, että he eivät ole mitään – ja Minä tulen kruunaamaan heidät Minun Kunniallani. Ne teistä, jotka epäilevät, että oletteko te sopivia Minulle, lopettakaa. Lopettakaa yrittämästä pätevöityä, lopettakaa odottamasta olevanne arvollisia, lopettakaa yrittämästä saavuttaa jotakin, joka on sopivaa Kuninkaalle. Vain repäiskää sydämenne auki suuressa köyhyydessä olemuksessanne. Tämä on paikka, missä Minun Kunniani pursuu sydämiinne ja parantaa teidät, nostaen teidät asianmukaiseen kokoon, Minun pian vihityksi tulevalle Morsiamelleni.”

”Oi, kuinka ylevää on kurjuutenne ja puutteenne! Ettekö näe, kuinka täydellistä pienuutenne on Minulle? Voitteko ottaa kunniaa mistään? Puuttuuko teiltä maailmallisia vaatimuksia? Niin paljon parempi! Niitä, jotka olivat suuria maailman silmissä, vie enemmän aikaa oivaltaa, kuinka todella sääliittäviä he ovat Minun edessäni, mutta joka tapauksessa, heidän arvonsa Minulle ei ole pienentynyt, ei edes hitustakaan.”

”Ettekö näe? Teidän olemuksenne, ketä te olette, teidän henkenne, tuli Minulta. Kyllä, teidät tehtiin Minun kuvakseni: henki, sielu ja ruumis. Ei vain fyysinen ulkomuoto, vaan osatekijät, jokainen ilmaisten luonteenne eri puolta. Kuinka ihana on Minun asuinpaikkani! Eivät taidokkaitten palatsien hovit, vaan sydän, joka on jättänyt taakseen kaiken merkittävän, omaksuakseen vain Minut.”

”Kyllä, teidän sydämenne täytyy puhdistaa maailmasta. Sen arvoista, aina läsnäolevista mielipiteistä, tuomitsemisista – jotka varjostavat niin paljon teidän jokaista toimeanne. Kaikki se täytyy tyhjentää; sitten me voimme alkaa työstämään nöyryyttä. Niin vaivalloinen matka, nöyryyden saavuttamiseksi! Kuinka petollista ja pelottavaa on tämä työ, omanarvon tunteen julkisivun poistamiseksi sieluistanne. Näyttää kuin vaatii ikuisuuden teille, nähdä itsenne sellaisina, kuin te näyttäydyste Minun peilissäni. Kuinka vaarallista nähdä itsensä mitättömänä, matkalla unholaan, mutta armon pelastamana. Kuinka vaikeaa on ymmärtää, että maailmassa asiat ovat ylösalaisin, takaperin ja jopa nurinpäin, kun se opettaa sieluille virheitä heidän varhaisista vuosistaan alkaen.”

”Tämä hienovaraisen sisäisen rakenteen poistaminen ja sen korvaaminen teidän äärettömällä arvollanne Minulle, vaatii monien vuosien kypsymisen ja tulemisen tuntemaan Minut. Teidän turvallisin asemanne, Minun kallisarvoiset rakkaat, on pienen lapsen asema, kun hän aikoo ylittää valtatie ruuhka-aikana. Teidän ainoa turvautumisenne, ”Isi, auta minua.” Tiedättekö, kuinka miellyttävä se asema on Minun edessäni?”

”Lumihuippuiset vuorenhuiput ovat mahtavia katsella, mutta kun lumi sulaa, vesi virtaa alaspäin, kunnes se tulee lepäämään alimpiin paikkoihin, tuottaen paljon hedelmää. Ja niinpä korkeat ylängöt ovat karuja, mutta alhaiset laaksot hedelmällisiä. Siispä, mitä alhaisempia te olette, sitä hedelmällisemmiksi te tulette.”

”Minä sanon tämän teille, koska monilla teistä on varauksia sen suhteen, kuinka Minä voin käyttää teitä. Se, mitä Minä olen sanomassa teille nyt, on, että mitä arvottomampia te olette omissa silmissänne ja todella uskoen, että te olette kaikista vähäisin, sen kallisarvoisempi itsenne lahja on Minulle. Kukaan ei tule nimittämään teitä töidenne tekijäksi, vaan he tulevat selvästi näkemään, että se olen Minä.”

”Siispä, Minun rakkaat, älkää olko tyrmistyneitä kykyenne, älykkyytenne, kokemuksenne, ihmisten edessä olevan asemanne puutteesta – sillä kaikki ne asiat ovat käyttökelvottomia Minulle.”

”Näin sanoo Herra: Taivas on Minun Valtaistuimeni ja maa on Minun jalkojeni astinlauta. Mikä olisi huone, jonka te Minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi Minun leposijani? Minun käteni on kaikki nämä tehnyt ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra. Mutta Minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto Minun sanani edessä.” Jesaja 66:1-2.